

PÍSEŇ 0202

Jdu klanět se ti k jeslím sám

J.S.Bach 1736

1. Jdu kla - nět se ti k jes - lím sám, můj Pa - ne, Dár - ce ži - tí,
a ne - su ti, cos da - ro - val, číms na - pl - nil mé by - tí;

své srd - ce, du - ši, tě - lo, krev, svou my - sl, sí - lu,

du - cha, zpěv, vším ctím tě, dě --- ku --- ji ti.

2. Dřív, nežli jsem se narodil, tys pro mne přišel dávno
a za svého s mě prohlásil, než mi co bylo známo.
Když já jsem ještě nedýchal, už dávno s za mnou,
Pane stál a myslils na mé blaho.
3. Když jsem byl spoután v temnosti, tvé světlo zazářilo,
mně ubohému v hojnosti mír, pokoj připravilo.
V mém srdci radost probouzíš, ty slunce, které věčně bdíš
a konáš slavné dílo.
4. Zde u tvých jeslí chtěl bych rád být, Pane, bez přestání,
tu neměl bych se čeho bát, tvá láska neporání.
Chtěl bych tě věčně uctívat, mé nitro bylo by tvůj hrad,
kde se ti všechno klaní.
5. Buď stálým hostem v srdci mém, můj drahý Spasiteli,
ať kořím se ti den co den a náležím ti celý.
Tvé jesle jsou mi zárukou, že myslíš na mne láskou svou,
že povedeš mmě k cíli.

P.Gerhardt 1653 / B.Vik